

Бо ибораи Асосгузори сулху вахдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Чумхурии Тоҷикистон, муҳтаррам Эмомалӣ Раҳмон «Пеш аз ҳама бояд сари ин проблема андеша кунем, ки дар давраҳои хассоси тезутунд шудани муносибатҳои байни абадкудратҳо барои чорӣ намудани низоми нави ҷаҳондорӣ, сарфи назар аз мавҷудияти ақидаҳои муҳталифи сиёсиву динӣ ва иҷтимоӣ дар ҷомеа, мо барои хифзи сарвати бузургтарин ва бебаҳои ҳуд, яъне Ватан ва истиқлолияти миллӣ муттаҳид бошем, барои хифзи манғиатҳои милливу давлатии ҳуд зиракиро аз даст надихем:

Мағҳуми радикализм ҳамчун истилоҳ дар адабиёти илмӣ ва матбуоти даврӣ дар асоси фахмишу ҷаҳонбиноҳои гуногун арзёбӣ мегардад. Зоро ин истилоҳ таҳаммулназарӣ, эътироф накардани ҳакикат ва қонуниятиҳои иҷтимоӣ таассубгарӣ фахмида мешавад. Вочаи радикализм ба маънои «реша», «бех» далолат мекунад. Онро ҳамчун мачмӯи андешаҳои ҳаракатҳои иҷтимоӣ-сиёсӣ, ки бо максади дигаргун кардан, аз беху бун сарнагун соҳтани институтҳои сиёсӣ ва иҷтиомии ҷомеа мебошад, истифода мебаранд.

Дар ҷаҳони мусоир ва замони пуриҳтилоф ҳизбу ҳаракатҳо ва созмонҳое ҳастанд, ки қӯшиш менамоянд, максаду маром, ғояву андеша, афкор ва накшаҳои ҳудро ба ҳар роҳи васила ва ҳатто тундравона амалӣ созанд.

Чуноне ки собит шудааст, радикализм махсули эҷоди идораҳои иқтишофии ИМА, Арабистони Саудӣ ва Покистон буда, дар нуктаҳои муҳими даргир, ки коргардонҳояшон бо накшаҳои пешакӣ макон вакт сабаб ва оғози табаддулот ва ҷангҳои таҳмилиро тарҳрезӣ менамоянд, аз ин бадбаҳтиҳо фоидайи қалон ба даст меоранд. Дар мубориза бар зидди коммунистҳо дар қиҷвари Афғонистон солҳои ҳаштодуми садсолаи гузашта «Ал-Қоидა»-ро тавлид намуданд, ки шакл ва ҳаррои муборизаашонро вобаста ба ҷараёни ҷомеа дигар намуда тағирии никоб кардаанд. Шакли ҳаррои маълуми мубориза аз номи Ислом сурат гирифта, дар паноҳи он корҳои гайриисломӣ амалӣ мешаванд.

Ислом ҳамчун дин ва идеология то ҳамроҳшавии Осиёи Миёна ба ҳайати давлати Россия арзи вучуд дошта бошад ҳам, вобаста ва шароитҳои таъриҳӣ тағиیر меёфт. Пайдо гаштани ҳаракати маорифпарваронаи «ҷадидизм» ҳарактери динӣ-идеологӣ дошт. Дар давраи таъсисёбии ҳокимиюти Шӯравӣ дар минтаҳаҳои Тоҷикистон ва Ӯзбекистон ислом ба сифати ракиби асосӣ ва душмани идеологияи коммунистӣ мукобили давлати Шӯравӣ мубориза оғоз намуд. Ин муковиматҳо дар шакли ҳарбӣ-сиёсӣ бо номи «босмачигарӣ» оғоз ёфт. Баъди шикаст ҳӯрдани давлати абадкудрати Шӯравӣ мавкеи Ислом ҳамчун идеологияи навбатӣ руи кор омад. Тамоми масъалаҳои иқтисодиву сиёсӣ

истифода аз дини Ислом ҳаллу фасл мегардид, зоро чихати аз ҳама заифи мардуми мусулмон дин буд. Мардум ба ҳар игвову дасиса бовар мекарданд аз надоштани дониш ва маълумоти динӣ ва надонистани ҷавхари Ислом ба зохирпарастиву бегона парастӣ рӯ меоварданд, ки ин боиси дар Тоҷикистони азизи мо сар заданини ҷанги шаҳрвандӣ гардид.

Ин ҳаводису бадбахтиҳо ба мо дарси ибрати таъриҳи нагашта, моҳи сентябри соли 2015 Ҳочӣ Ҳалим бо дастури ТТЭ ҲНИТ майли табаддулоти давлатӣ намуд. Ҳушбахтона, тириӯ ва ҳаммаслақонаш хок ҳӯрда, ноком ва шармандаи олам гардиданд.

Имрӯз вахшоният ва ҷиноятҳо, ки дар як катор мамлакатҳои дунё аз қабили Сурия, Ирек, Либия, Афғонистон ба вукуъ омадаанд, наметавонад инсониятро бетараф гузаранд. Барои тамоми сокинони ҷумҳурии Тоҷикистон низ ин амалҳои беражона ва зиддии инсонӣ ҳатарнок маҳсуб мёёбанд. Дар ин замини наможандагони хизби мамнӯъшудаи нахзати исломии Тоҷикистон меҳостанд, тавассути фазои динӣ дар муҳити иҷтимоӣ ва фарҳангии қишвар мавкеъ пайдо намуда, сипас, давлатро соҳибӣ наможанд. Вокеаҳои фочекаҳори солҳои навадум дар Ҷумҳурии Тоҷикистон маҳз натиҷаи он тамошоҳои никобпӯшонаи ғурӯҳе аз нахзатиён буд, ки ҳанӯз аз хотирҳо фаромӯш нагардидааст.

Дар ҷунин шароити таъриҳӣ моро зарур, ки асоси тафаккури сиёсӣ ва фарҳанги аҳли ҷомеаро бо гояҳои таҳқими истиқлолияти давлатӣ, ҳештанишиносӣ, меҳампарасӣ, инсонсолорӣ вусъат бахшида, таъмини амнияти комил, хифзи марзу бүм ва татбики манфиатҳои умумимиллиро хифз намоем.

Аъзои ғурӯҳи «Созонда» мудири шуъбаи маорифи ноҳияи Зафаробод Д. Ниёзкулова